

Arrest

nr. 259 599 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 september 2016 een aanvraag in tot afgifte van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 14 oktober 2016 geweigerd.

1.2. Op ongekende datum betreedt verzoeker het Belgische grondgebied. Hij dient op 16 januari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn opa met de Nederlandse nationaliteit en overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 mei 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 26 mei 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn opa met de Nederlandse nationaliteit en overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Op 7 september 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker dient op 13 oktober 2020 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn opa met de Nederlandse nationaliteit maar ditmaal overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.10.2020 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn grootvader [R.M.B.M.] [RN: ...] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Verder verkreeg referentiepersoon het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: “[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt referentiepersoon volgende stukken voor:

- Attesten OCMW Kalmthout dd. 30.11.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon met ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel.*
- Specificatie betalingen (pensioen) voor de periode september tot november 2020 op naam van de referentiepersoon waaruit een pensioen blijkt van 1311,84 euro per maand.*
- Rekeningafschriften van Rabobank op naam van referentiepersoon. De laatste afschriften dateren echter allen van eind 2019. en dus van voor zijn vertrek uit Nederland.*

Het is niet duidelijk waarom de rekeninguittreksels die voorgelegd worden, zo oud zijn. In het schrijven van de raadsman dd. 11.12.2020 wordt een netto-inkomen van € 2208,19 aangehaald van de referentiepersoon. Deze berekening van de raadsman lijkt gebaseerd te zijn op deze rekeningafschriften van in 2019 en lijkt ook de toen ontvangen zorgtoeslagen en huurtoeslagen (respectievelijk € 199 en € 299 per maand) mee in rekening te nemen. Het is echter niet duidelijk op welke toeslagen vanuit

Nederland referentiepersoon heden nog steeds recht heeft. DVZ is met bevoegd om vast te stellen of en desgevallend van welke buitenlandse toeslagen referentiepersoon kan genieten bij een verhuis naar België. Deze voorgelegde toeslagen kunnen bijgevolg niet in aanmerking worden genomen bij huidige aanvraag. Uit de uittreksels kan ook een pensioen blijken van Aagon ten bedrage van 395,70 euro.

Daarnaast blijkt uit de uittreksels dat referentiepersoon een sociale woning betrok in Nederland (Stichting Woonkwartier) en daar toenertijd voor 473,02 euro per maand diende te betalen. Ook blijkt uit het dossier dat referentiepersoon ook een echtgenote heeft, [A.,M.] [°...] - cfr. garantstelling. Er is geen enkel spoor van de vrouw van referentiepersoon in België. Het is dus niet duidelijk of zij (nog steeds) de sociale woning betreft in Nederland en zij (nog steeds) afhangt van het inkomen van meneer. Het is in elk geval duidelijk dat betrokkene zich niet op toeslagen kan beroepen van in Nederland om vervolgens voor te houden dat hij Nederland heeft verlaten, zijn gezinsleven zich heeft verplaatst naar België, om dan wel diezelfde toeslagen (o.m. voor tegemoetkoming in de huurkosten) in te roepen in het kader van een procedure gezinshereniging in België. Er kan verder ook worden opgemerkt dat niet duidelijk is waar zijn betrokkene ouders verblijven. Het is in eerste instantie toch aannemelijk dat de ouders voor hun eigen kinderen zorgen die langer dienen onderhouden te worden nodig hebben gelet zij studeren. Hieromtrent werd niets gekaderd.

Hoe dan ook, uit de voorgelegde stukken blijkt dat referentiepersoon in totaal over een pensioen beschikt van 1707,54 euro. Echter, op basis van de heden voorliggende stukken kan aan betrokkene geen verblijfsrecht worden toegekend: Het lijkt er immers op dat ook de vrouw van referentiepersoon in Nederland van dit pensioen dient te leven, dat de huisvesting aldaar is behouden, etc. Desgevallend dient referentiepersoon beschouwd te worden als een persoon met gezinslast die zijn alleenstaande kleinzoon bijkomend ten laste wenst te nemen.

Op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze hij zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Rekening houdende met de voormelde inkomsten, en vaste en variabele maandelijkse kosten van een gezin in België en Nederland is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten (huisvesting, in casu in België en Nederland (de huurkost in Nederland verminderd met huurtoeslag bedraagt nog steeds een kost van € 174,02 waarmee rekening moet gehouwen worden), bijhorende kosten voor nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, (tele-) communicatie, kledij, schoolkosten voor de kleinzoon, mobiliteit, medische verzorging. ...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Behoudens bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon over voldoende inkomsten zou beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote en en meerderjarige kleinzoon te voorzien om te kunnen voorkomen dat hij en betrokkene ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Alvorens het verblijfsrecht zou kunnen worden toegestaan, dient het één en ander uitgeklaard te worden.

Gelet betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoonde dat referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om zich te laten vervoegen door betrokkene, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn niet verder uitgewerkt.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een eventuele nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel (gelet op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon),

Volgens artikel 40bis van de vreemdelingenwet moet de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorkomen dat je in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand.

Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat "voldoende" is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden. In geen geval mag het bedrag hoger liggen dan de leefloon tarieven.

De DVZ dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening te houden met de persoonlijke situatie van de EU grootouder. Onder meer met de aard en regelmatigheid van zijn inkomsten, en met het aantal familielieden ten laste van deze referentiepersoon.

Het vermelde wetsartikel 40bis § 4, tweede lid Verblijfswet, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger, stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'.

Over die categorie van personen heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006).

Verwerende partij stelt dat op basis van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Er zou niet bewezen zijn dat het netto-inkomen van de referentiepersoon € 2.208,19 is, aangezien niet duidelijk zou zijn op welke Nederlandse toelagen hij actueel nog steeds recht heeft. Bovendien zou hij een sociale woning hebben in Nederland.

Evenmin zou duidelijk zijn of de partner van de referentiepersoon eveneens afhankelijk is van het inkomen van haar echtgenoot, en waar de ouders van verzoeker verblijven.

Verwerende partij is van oordeel dat de referentiepersoon slechts beschikt over een pensioen van € 1.707,54 en dat zijn echtgenote hier ook van dient te overleven.

Verzoeker is het allerm minst eens met de redenering en motivering van verwerende partij.

In het begeleidend schrijven bij de aanvraag gezinshereniging werd aangetoond dat de referentiepersoon de afgelopen jaren een maandelijks AOW pensioen van meer dan 1.300 verkreeg. De recente stukken van september, oktober en november 2020 werden toegevoegd, net als de bankafschriften van 2017-2019 (zie stuk 16-17 aanvraag).

Deze inkomsten zijn derhalve duidelijk bewezen. Thans wordt aangetoond dat de referentiepersoon in 2020 en 2021 nog steeds over deze inkomsten beschikte (stuk 4).

Verder verkreeg en verkrijgt de referentiepersoon van "AEGON Nederland" maandelijks een AEG pensioen. Thans bedraagt dit € 401,76 (stuk 5). Ten tijde van de aanvraag schommelde dit bedrag ook rond de € 400 (zie stuk 16 aanvraag).

Deze pensioeninkomsten zijn bewezen.

De referentiepersoon verwerft verder nog andere inkomsten. Zo krijgt hij maandelijks € 24,24 zorgtoeslag van de Nederlandse belastingdienst (stuk 5-6) en € 237 huurtoeslag (stuk 5 en 7). Ook deze bedragen werden in het verleden reeds overgemaakt aan verwerende partij (stuk 16 bij de aanvraag).

Uit de rekeningafschriften van de gezamenlijke rekening van de referentiepersoon en zijn partner blijken duidelijke deze inkomsten, alsook het actuele karakter ervan.

Er dient melding gemaakt te worden van het feit dat de referentiepersoon en zijn echtgenote elke maand nog eens € 1.500 verwerven ten gevolge van de verhuur van een bedrijfspand (stuk 8).

Uit al deze elementen blijkt wel degelijk dat de referentiepersoon, en zijn echtgenote, over voldoende bestaansmiddelen beschikken, en dat de referentiepersoon nog steeds kan genieten van zijn buitenlandse toelagen.

De motivering van verwerende partij is, gelet op de stukken die reeds werden neergelegd bij de aanvraag, en deze dewelke ter verduidelijking en actualisatie worden toegevoegd, niet correct. Er is op onzorgvuldige wijze een beslissing gekomen.

De referentiepersoon en zijn partner kregen destijds van de Nederlandse Staat een sociale woning, aangezien zij toen minder dan € 36.000 jaarlijks verdienden. De Nederlandse wetgeving laat echter toe dat personen mogen blijven wonen in een sociale woning wanneer zij meer beginnen te verdienen.

Verwerende partij was onzorgvuldig in het besluiten dat het huren van een sociale woning niet zou kunnen overeenkomen met het beschikken over voldoende inkomsten.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de ouders van verzoeker nog steeds in Marokko verblijven (stuk 10-11). De moeder van verzoeker is niet werkzaam. De vader van verzoeker beschikt over beperkte inkomsten, om voor zichzelf en zijn echtgenote zorg te dragen.

Uit het geheel der elementen is overduidelijk dat de referentiepersoon wel degelijk over meer dan voldoende inkomsten beschikt. Los van de inkomsten die hij verwerft door de verhuur van een bedrijfspand (€ 1.500/maand), verkrijgt hij thans maandelijks € 1.987,51. Ten tijde van de aanvraag was dit ongeveer € 2.200.

De motivering van verwerende partij is onjuist. De toegevoegde stukken zijn onzorgvuldig bestudeerd, en hierdoor is men tot een onredelijke beslissing gekomen.

Tweede onderdeel (inzake de behoefteanalyse),

Indien verwerende partij zou oordelen dat de bestaansmiddelen onvoldoende waren, had er overgegaan moeten worden tot een daadwerkelijke behoefteanalyse, conform art. 42, § 1 vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat "Rekening houdende met de voormelde inkomsten, en vaste en variabele maandelijkse kosten van een gezin in België en Nederland is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten met dit bedrag kunnen betaald worden. Behoudens bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten zou beschikken om in zijn eigen behoeftes en die van zijn echtgenote en meerderjarige kleinzoon te voorzien (...). Alvorens het verblijfsrecht zou kunnen worden toegestaan, dient het één en ander uitgeklaard te worden."

Art. 42, §1, 2e lid Vw. luidt als volgt:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Verwerende partij mag derhalve niet automatisch weigeren, zeker niet op de wijze waarop dit in de bestreden beslissing gebeurde (zie supra), maar moet eerst een individuele behoefteanalyse maken.

In casu beschikte de referentiepersoon over verschillende en gevarieerde bronnen van inkomsten (verschillende pensioenen, toeslagen, en huurinkomsten).

Uit het dossier blijkt dat de huurkosten, zowel in Nederland (€ 489) als in België (€ 550), niet hoog zijn. De overige maandelijkse kosten zijn evenmin een groot bedrag.

De inkomsten van de referentiepersoon en zijn echtgenote bedragen € 3.487,51. De huuruitgaven bedragen € 1.039. er kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon niet zou kunnen instaan voor zijn vrouw en meerderjarige kleinzoon.

Uit verschillende arresten van Uw Raad blijkt overigens dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook rekening moet houden met de inkomsten van de andere inwonende familieleden van de gezinshereniger (RVV nr 192 731 van 28 september 2017).

Gelet op de afwezigheid van kosten die verzoeker en de referentiepersoon moeten dragen, had een daadwerkelijk behoefteonderzoek aangetoond dat de inkomsten van de referentiepersoon voldoende zijn en dat zij met deze inkomsten kunnen voorzien in hun behoeften.

Gelet op het feit dat verweerder op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot een behoefteanalyse, wordt artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden.

Derde onderdeel (met betrekking tot het ten laste zijn),

Verwerende partij stelt dat "met de voorgelegde stukken is niet aangetoond dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht om zich te laten vervoegen door betrokkene, de overige elementen met het ten laste zijn niet verder worden uitgewerkt."

Verzoeker betwist dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Hij heeft tevens aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. In casu verwijst hij naar het administratief dossier, waarbij zijn onvermogenheid en ten laste zijn uitvoerig werd aangetoond door middel van verscheidene stukken."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december

2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.3. Verzoeker diende een aanvraag in om zijn grootvader met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen in België, dit op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]

§ 3. [...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Inzake de voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen kan in de “Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM/2009/0313)” nog worden gelezen als volgt:

“2.3.1. Toereikende bestaansmiddelen

Het begrip ‘toereikende bestaansmiddelen’ moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijstandsstelsel van het gastland.

Om na te gaan of er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, moet in de eerste plaats worden onderzocht of de EU-burger (en familieleden die hun verblijfsrecht aan hem ontleen) zou voldoen aan de nationale criteria om in aanmerking te komen voor de basisuitkering sociale bijstand.

EU-burgers beschikken over toereikende bestaansmiddelen wanneer hun middelen het grensbedrag overschrijden dat in het gastland geldt voor de toekenning van het bestaansminimum. Indien dit criterium niet kan worden toegepast, moet rekening worden gehouden met het minimale socialezekerheidspensioen.

Krachtens artikel 8, lid 4, mogen de lidstaten direct noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen vaststellen dat zij als “toereikend” beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd. De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Middelen van een derde persoon moeten worden aanvaard[26].

De nationale autoriteiten mogen zo nodig het bestaan van de middelen, de rechtmatigheid ervan, alsook het bedrag en de beschikbaarheid ervan, verifiëren. Het hoeft niet om periodieke inkomsten te gaan, het kan ook gaan om een opgebouwd kapitaal. De bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, mogen niet worden beperkt[27].”

2.2.4. Determinerend motief van de bestreden beslissing is de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Nederlandse referentiepersoon, die in België een verblijfsrecht geniet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, ook beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zijn familieleden, in het bijzonder verzoeker, tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Op basis van de voorgelegde stukken aanvaardt verweerder dat de referentiepersoon actueel over een maandelijks inkomen uit pensioen van in totaal 1.707,54 euro beschikt. Nu de voorgelegde rekeninguittreksels van de referentiepersoon reeds dateren van eind 2019, en dus van voor zijn vertrek uit Nederland, acht verweerder het niet aangetoond dat hij actueel nog steeds de eerder in Nederland ontvangen zorgtoeslagen en huurtoeslagen ontvangt, zodat deze buiten beschouwing worden gelaten. Hij oordeelt dat de referentiepersoon is te beschouwen als een persoon die reeds een gezinslast heeft en die zijn alleenstaande kleinzoon bijkomend ten laste wenst te nemen en stelt vast dat *“[o]p basis van de beschikbare gegevens [...] niet vastgesteld [kan] worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.”* Verweerder motiveert vervolgens dat, nu het

inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet worden doorgevoerd. Hieruit blijkt volgens hem niet dat de referentiepersoon een voldoende financiële draagkracht heeft om zich door verzoeker te laten vervoegen.

2.2.5. Verzoeker betoogt dat, overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en het Unierecht, het bedrag van de bestaansmiddelen waarover de Unieburger voor zichzelf en zijn familieleden dient te beschikken steeds individueel dient te worden beoordeeld en dit in geen geval hoger mag liggen dan de tarieven van het leefloon. Hij wijst erop dat de inkomsten uit pensioen van de referentiepersoon, die in totaal iets meer dan 1.700 euro per maand bedragen, bewezen zijn. Met geactualiseerde bewijsstukken tracht hij verder aan te tonen dat de referentiepersoon actueel wel degelijk ook nog de zorgtoeslag van de Nederlandse belastingdienst en de huurtoeslag in Nederland ontvangt, alsook dat de referentiepersoon en zijn echtgenote elke maand nog 1.500 euro ontvangen uit de verhuur van een bedrijfspand. Hij stelt dat er wel degelijk sprake is van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. Hij betoogt dat de motivering dat, onder meer, niet blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend onjuist is en de voorgelegde stukken niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn beoordeeld.

2.2.6. In antwoord op deze kritiek stelt verweerder in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“In antwoord op de in het eerste onderdeel van het enig middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De verzoekende partij houdt voor dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing omdat hij afdoende zou hebben aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar nieuwe stukken die niet ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekende partij vermelde stuk 4.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verder hield de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk rekening met de inkomsten vanwege AEGON Nederland.

In de bestreden beslissing wordt immers melding gemaakt van 1.311,84 euro (pensioen) + 395,70 euro (pensioen AEGON) = 1.707,54 euro.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de bijkomende stukken (huurtoeslagen, zorgtoeslag), laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald:

Het is niet duidelijk waarom de rekeninguittreksels die voorgelegd worden, zo oud zijn. In het schrijven van de raadsman dd. 11.12.2020 wordt een netto-inkomen van € 2208,19 aangehaald van de referentiepersoon. Deze berekening van de raadsman lijkt gebaseerd te zijn op deze rekeningafschriften van in 2019 en lijkt ook de toen ontvangen zorgtoeslagen en huurtoeslagen (respectievelijk € 199 en € 299 per maand) mee in rekening te nemen. Het is echter niet duidelijk op welke toeslagen vanuit Nederland referentiepersoon heden nog steeds recht heeft.

De verzoekende partij heeft stukken voorgelegd die dateren uit 2019.

In zoverre de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar stukken 5-7, laat de verwerende partij andermaal gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging met deze stukken geen rekening kon houden.

Hetzelfde geldt voor de stukken m.b.t. de huurinkomsten waaraan de verzoekende partij refereert.

Overigens, zoals de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging opmerkt, is het volstrekt onduidelijk welke de rol is van de echtgenote van de referentiepersoon en of deze nog steeds in Nederland woonachtig is:

[...]

Gelet op voormelde overwegingen kan niet dienstig anders worden vastgesteld dan dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verweerder wijst in dit kader nog op het feit dat de bewijslast in casu rust bij de verzoekende partij.

[...]

De verzoekende partij heeft afdoende de mogelijkheid gekregen om de nodige bewijsstukken voor te leggen bij de aanvraag.

In het middel wordt verwezen naar allerlei nieuwe stukken die uiteraard geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing, nu deze stukken niet gekend waren.

[...]

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.2.7. Verweerder merkt correct op dat verzoeker in het kader van de huidige procedure niet met goed gevolg kan verwijzen naar bijkomende stukken inzake de inkomsten van de referentiepersoon die hij niet reeds aanbracht bij het bestuur in het kader van zijn aanvraag. Evenwel, zelfs los van de eventuele huurinkomsten en de zorg- en huurtoeslag uit Nederland waaromtrent verweerder op kennelijk redelijke wijze vaststelde dat de voorgelegde stukken niet toelieten vast te stellen dat deze ook actueel nog worden ontvangen door de referentiepersoon, erkent verweerder in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon een maandelijks inkomen uit pensioen geniet van iets meer dan 1.700 euro. Samen met verzoeker moet dan ook in alle geval worden vastgesteld dat, aangenomen dat de referentiepersoon is te beschouwen als een persoon met gezinslast die zijn alleenstaande kleinzoon bijkomend ten laste wenst te nemen, incorrect werd geoordeeld dat “[o]p basis van de beschikbare gegevens [...] niet vastgesteld [kan] worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.” Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bedroeg het leefloon voor een persoon met gezinslast immers 1.330,74 euro. In deze situatie blijkt verder niet dat zich nog een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opdrong. Een schending van de aangehaalde wetsbepalingen juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook aangetoond.

2.2.8. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. In zoverre hierin wordt gesteld dat in de bestreden beslissing op gedegen wijze is geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en reeds in het land van herkomst afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon, is dit betoog trouwens ook volledig vreemd aan de werkelijke motieven van deze beslissing die handelen over de vraag of de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zich door verzoeker te laten vervoegen.

2.2.9. Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het eerste middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS